

Absolvenții - Încotro?

1. De ce ați dorit să deveniți actor (regizor, teatrolog) ?
2. În ce măsură v-a ajutat școala în dezvoltarea profesională și a personalității dumneavoastră artistice ?
3. Ați practica această profesie oriunde ați fi solicitat sau optați exclusiv pentru București ? Aveți perspectiva unui angajament imediat ?
4. Cum vedeți viitorul dumneavoastră în teatru ?

**Laura Creț – Actorie,
U.A.T.C. (clasa prof. univ.
Dem Rădulescu, asist. univ.
George Ivașcu)**

1. Din inconștiență. Pentru mine era vorba de "altceva", de o meserie mai specială care te poate ajuta să te cunoști mai bine și să înțelegi mai profund oamenii și viața.

2. În școală am învățat tot ce știu despre această profesie – atât cât știu. Am intrat în facultate la vârsta de 19 ani și nu știam decât că pentru mine este foarte important să devin actriță. Aici am început să mă maturizez. Simt că anii petrecuți în școală au fost decisivi.

3. Am primit foarte multe solicitări din partea unor teatre din provincie, dar eu vreau să rămân în București. Aici vreau să demonstrez ce pot să fac. Aici cred eu că pot să fac ceea ce vreau. Așa simt acum... dar cine știe ce o să se întâmple ? Nu am nici un angajament imediat în perspectivă.

4. Poate părea paradoxal, dar, în ciuda a tot ceea ce se întâmplă acum în teatrul românesc și a perspectivelor sumbre ale tinerilor actori absolvenți, eu văd un viitor luminos. Cred că dacă știi ce vrei, dacă ești puternic, dacă ești profesionist, nu se poate să nu reușești să faci ceva în meseria pe care ți-ai ales-o. Chiar și în București.

**Simona Popescu – Actorie,
U.A.T.C. (clasa prof. univ.
Dem Rădulescu, asist. univ.
George Ivașcu)**

1. Nu este prima dată când mi se pune această întrebare și niciodată nu am putut da un răspuns categoric. Ideea de a

deveni actriță a apărut în timpul liceului și s-a transformat încet-încet într-un țel.

2. Am avut șansa de a fi repartizată la clasa domnului profesor Dem Rădulescu – asistent George Ivașcu. Contactul cu acești artiști extraordinari, cu personalități atât de diferite, dar care se completează, din punct de vedere pedagogic, atât de bine (Dem Rădulescu e adeptul libertății și al fanteziei debordante, George Ivașcu e un cerebral, o "mână forte"), a avut o importanță majoră. Am învățat enorm și cu o continuă bucurie – în ciuda inevitabilelor "crize". Era o lume nouă, pe care voiam să o cunosc, să o cuceresc. În școală am putut să învăț această meserie, nu să "fur" sau să "prind" câte ceva. După explozia de informații din primul an de studiu, au urmat și vor urma ani în care va trebui să lucrez mult singură, cu mine; dar simt că "rădăcinile" sădite aici sunt puternice.

3. Mi doresc foarte mult să fac această meserie, să arăt tot ce pot, dar din București aș pleca numai în anumite condiții. Cred că un tânăr absolvent nu are șanse în provincie de unul singur. Dacă am pleca mai mulți, un grup care să lucreze împreună și care să se sprijine pe sentimentul unor idealuri comune, cred că ar exista șansa de a practica profesia și în provincie. De altfel, a și existat o propunere reală – dar "dezertarea" (din diferite motive) a unora dintre noi a anulat această posibilitate. Repet, de unul singur cred că nu ai nici o șansă. Mai mult decât atât, există riscul ca, o dată plecat, să nu mai poți să te afirmi niciodată în București – focarul incontestabil al vieții teatrale românești.

În afară de posibilitatea menționată mai înainte, nu am perspectiva nici unui angajament imediat.

4. Gândurile, speranțele personale sunt foarte mari, foarte ambițioase. În primul rând vreau să particip la absolut toate auditiile sau concursurile ce se vor organiza.

Mă bazez doar pe mine, pe pregătirea mea profesională. În afara acestora, nu mă poate ajuta (și colegii mei sunt în aceeași situație) decât organizarea unor concursuri cinșite, "pe bune".

**Mihai Brătilă – Actorie,
U.A.T.C. (clasa prof. univ.
Dem Rădulescu, asist. univ.
George Ivașcu)**

1. Acum patru ani încă mai credeam că profesia de actor este foarte ușoară și foarte bănoasă. Abia pe urmă mi-am dat seama că nu e deloc așa. Oricum, când am hotărât să devin actor, nu am avut motivații de natură ancestrală; pur și simplu mi s-a părut că ar fi cel mai ușor lucru de făcut.

2. Personal, pot spune că școala m-a ajutat să devin profesionist și, în cea mai mare măsură, domnul profesor George Ivașcu mi-a fost mentor.

3. Dacă nu mi se oferă chiar nici o șansă de a rămâne în București, sigur că va trebui să plec în țară. Decât să stau degeaba, e mai bine să pot lucra... onunde. Nu am încă nici un angajament.

4. Cred că este o perioadă teribil de grea pentru noi toți, dar mereu trebuie traversate astfel de etape... Ei și ce ?! Important este să vrei să muncești. Până la urmă tot se va găsi ceva de făcut.

**Dănuț Chiriac – Actorie,
U.A.T.C. (clasa prof. univ.
Dem Rădulescu, asist. univ.
George Ivașcu)**

Dan Chiriac și Simona Popescu în **Omoară-l pe aproapele tău!** de S. Mrožek (clasa prof. Dem Rădulescu)

1. Este o întrebare la care ar fi mai bine să vă răspund peste 30–40 de ani de experiență acumulată pe scenă. Sunt încă în căutarea unui astfel de răspuns și sper să găsesc măcar mici explicații, o dată cu fiecare împlinire pe tărâm profesional. În altă ordine de idei, când am dat examen de admitere, știam că sunt destule probleme în teatru, dar nu atât de grave.
2. Numai școala m-a ajutat să fiu actor. Influența domnului profesor Dem Rădulescu și, în egală măsură, a domnului George Ivașcu asupra dezvoltării personalității mele artistice a fost capitală.
- 3 și 4. Aș dori să rămân în București în

Scenă din **Mofturile Belisei** de Lope de Vega (clasa prof. Grigore Gonța)

speranța că voi ajunge să joc alături de mari actori de la care aș avea, în continuare, de învățat. Cred că teatrele din provincie nu ne oferă, astăzi, condiții optime pentru împlinirea noastră profesională. Acele garsoniere și, eventual, prima de instalare nu sunt suficiente... Dar socotesc că fiecare are o stea a lui: eu cred în steaua mea.

Daniel Cristian Iancu – Actorie, Universitatea “Hyperion” (clasa prof. univ. Victor Moldovan)

1. La început a fost o joacă, sincer să fiu. Spre această facultate m-au atras cel mai

mult cursurile. Nu mi-au plăcut niciodată științele exacte, ci literatura, poezia, limbile străine, iar acest lucru m-a făcut să mă îndrept spre actorie, dar abia începând din anul al II-lea am simțit adevărata atracție față de teatru.

2. În acești patru ani am învățat să fiu mai bun, să mă comport cu totul altfel cu

persoanele din jur decât până a începe facultatea. Am învățat foarte multe despre marii dramaturgi, marii scriitori, ceea ce mi-a fost cu adevărat de folos în toate relațiile interumane. Un rol important în dezvoltarea personalității mele artistice l-a avut și lucrul la scenă. Bucuria “jocului” din timpul repetițiilor la clasă îți transmite o stare fantastică. Poți uita de orice probleme și, în același timp, te îndeamnă să fii frumos interior. În plus, descoperi lucruri uluitoare despre oamenii cu care lucrezi și, mai ales, despre tine însuși.

3. Nu cred că mi-aș putea practica meseria în orice condiții. În primul rând, actorul trebuie să aibă un public receptiv, ceea ce nu se poate întâmpla decât în teatrele mari din țară. Însă eu nu optez pentru București deoarece aici actorii mari îi înlătură pe cei tineri. E firesc să fie așa, au mai multă experiență; nu e posibil ca un tânăr să joace rolurile pe care le pot juca marii actori ai scenei românești. În provincie sunt mult mai multe șanse. Acum sunt “curtat” de câteva teatre, dar optez pentru cel din Piatra Neamț.

4. Ca orice tânăr, sper într-o revigorare a teatrului românesc. Am ambiție și cred în puterea mea de a fi un actor bun, în șansa mea. Sunt un luptător, muncesc foarte mult și sper să am și satisfacții. Nu sper să ajung o vedetă, ci să am bucuria că am creat ceva bun, ceva folositor publicului românesc.

Ionuț Kermensky – Actorie, Universitatea “Hyperion” (clasa prof. univ. Victor Moldovan)

1. Am devenit actor pentru că între pragmatismul și sensibilitatea din mine a învins sensibilitatea.
2. Școala m-a învățat să mă pot desfășura

în orice condiții și să-mi înfrâng teama. Am aflat că eu sunt “regele” pe scenă; ceilalți ascultă.

3. Nu aș practica această meserie decât în condiții avantajoase pentru mine (mă refer chiar la cele materiale). Da ! Aș merge în provincie pentru a câștiga experiență. Decât să fiu actor în București și să nu joc, prefer provincia, care-ți oferă posibilități de realizare. Am propuneri în două sau trei locuri.
4. În condițiile actuale nu doresc să-mi fac un viitor în teatru.

Marcel Turcoianu – Actorie, Universitatea “Lucaefăru” (clasa prof. univ. Cristina Deleanu)

1. Din dorința de exprimare a unui eu pe care îl cred artistic.
2. Școala mi-a fost de folos, dar nu suficient. Fără implicarea personală a studentului, școala de teatru nu are nici o valoare.
3. Aș practica această profesie în orice condiții. Nu optez strict pentru București. Consider că se poate face teatru de calitate oriunde; două elemente sunt esențiale: banii și trupa. Sunt angajat la Teatrul “Maria Filotti” din Brăila.
4. Viitorul meu în teatru, ca și al oricărui alt actor tânăr, depinde foarte mult de soarta pe care o are și de noroc.

Emilia Mocanu – Actorie, Universitatea “Lucaefăru” (clasa prof. univ. George Motoi)

1. Poate că așa a vrut soarta.
2. Școala m-a ajutat în măsura în care am reușit să trec cei patru ani și să urc pe scena teatrului.
3. Depinde de condiții și de împrejurări. Sunt deja angajată la Teatrul “Maria Filotti” din Brăila și sunt fericită.
4. Viitorul meu în teatru ? Nu se știe. Sunt multe lucruri de care depinde răspunsul la această întrebare.

Aurelia Glodianu – Actorie, Universitatea Ecologică (clasa lect. univ. Margareta Pogonat)

1. Inițial am vrut să cânt; am fost la secția Music-hall, care s-a transformat ulterior în Actorie. M-am adaptat, și acum cred că îmi place mai mult aceasta. Te face să te cunoști și să te dezvolți, ca personalitate, mult mai bine.
2. Școala e frumoasă și e de folos fiecăruia dintre noi, însă trebuie să o iei în

Scenă din *Proștii sub clar de lună* de T. Mazilu (Universitatea Ecologică)

serios.

3. Eu optez pentru teatrul de operetă. Nu cred că aș practica această profesie în orice condiții, iar faptul că sunt căsătorită mă obligă să caut un loc în București. Am participat la un concurs la Teatrul de Operetă și am trecut prima probă. Sper că va fi bine.

4. Faptul că am luat licența, că acum concurez pentru un post în teatru îmi dă o oarecare încredere, mă face să sper mai mult... Undeva trebuie să existe un loc și pentru mine.

✓ Ozana Martin – Actorie, Universitatea Ecologică (clasa lect. univ. Mihaela Juvara)

1. De mică mi-am dorit să practic această meserie. Am știut că e foarte greu, dar pentru mine teatrul înseamnă totul.

2. Școala mi-a fost cu adevărat de folos; aici am învățat tehnica actoricească și tot ce ține de ABC-ul meseriei.

3. Optez pentru București și aș vrea să lucrez într-un colectiv în care să mă simt bine. Deocamdată colaborez la Teatrul "Excelsior".

4. Sunt optimistă și cred că voi reuși.

✓ Cristian Iacob – Actorie, Universitatea Ecologică (clasa lect. univ. Mihaela Juvara)

1. M-am apropiat de actorie din întâmplare: m-am atașat trupei de actori a liceului, am jucat un rol, apoi altul și m-a prins "microbul".

2. Școala e foarte folositoare. Oricât de mult talent ai avea, dacă nu muncești și nu înveți, rămâi un amator.

3. Aș practica această profesie în orice condiții: o fac pentru frumusețea meseriei în sine, nu pentru glorie. Da, la Teatrul "Sică Alexandrescu" din Brașov.

4. Eu merg înainte. Voi trăi și voi vedea.

✓ Otilia Pătrașcu – Actorie, Universitatea Ecologică (nu are un anume profesor de clasă)

1. E rațiunea mea de a fi.

2. M-a făcut să-mi dau seama că nu m-a ajutat aproape deloc.

3. Eu vreau să-mi fac meseria în condiții demne și oneste pentru un actor. Nu am nici un angajament imediat.

4. "Mic și negru".

✓ Cosmin Alex. Marian – Regie Teatru, U.A.T.C. (clasa conf. univ. Cristian Hadjiculea)

1. M-am pregătit din copilărie pentru a deveni muzician. În timpul liceului, după ce renunșasem să devin mai întâi pianist, iar apoi compozitor, m-am hotărât să mă pregătesc pentru regie. Realizasem că un singur instrument nu îmi este de ajuns. Iar meseria de regizor îmi oferea posibilitatea de a lucra mereu cu alte conștiințe, cu alte imagini și cu alte sunete.

2. Anii petrecuți în facultate m-au ajutat să cunosc sistemul și să mă "împrietenesc" cu el. În primul rând, am avut posibilitatea de a învăța mecanismul prin care actorul se transformă în personajul pe care îl doresc eu, în același timp în care actorii învățau mecanismul prin care să se transforme în personajele pe care și le imaginează regizorul. În al doilea rând – și cred că este la fel de important – am învățat să sumontez un sistem administrativ foarte greu și mare consumator de energie, adică să mă antrenez pentru ceea ce trebuie să înving aproape la fiecare spectacol și în aproape orice teatru.

3. Aș face această profesie oriunde aș fi solicitat, dacă ar funcționa cu adevărat legea economiei de piață – a cererii și a ofertei. Sunt angajat ca "On Air manager" la HBO Romania. Ceea ce-mi permite, până când legea de mai sus va funcționa și în teatrul românesc, să fac meseria pentru care am optat. Cu alte cuvinte, nu am renunțat la teatru și nici nu voi renunța. Ha, ha !

4. Conturat.

✓ Dan Victor – Regie Teatru, U.A.T.C. (clasa prof. univ. Tudor Mărăscu, conf. univ. Mihai Manolescu)

1. Am jucat, fără licență, înainte de 1989 și, datorită unor accidente, a lipsei de regizori care se acutiza – poate că și datorită "semnului" pe care fiecare dintre noi îl avem și care se numește Dumnezeu... După niște concursuri naționale și niște premii obținute, mi-am dat seama că acesta este drumul meu firesc.

3. În primul rând, mi-a dat un lucru de care am avut nevoie totdeauna: o disciplinare și o acumulare în trepte a unor genuri de spectacole, genuri de literatură dramatică. În al doilea rând, funcția esențială a școlii rămâne posibilitatea pe care ți-o dă să te afli pe tine însuși, să-ți afli posibilitățile și zona în care vei putea să te exprimi cel mai bine. În același timp, școala îți deschide foarte multe căi, și una dintre ele este către obsesiile tale.

3. Lucrez deja "în orice condiții", chiar triviale – sunt cele prin care trece și țara. Da, alegând, printr-o întâmplare, spațiul Muzeului Literaturii Române, unde – cu sprijinul conducerii și în special al directorului său, Dan Alexandru Condescu – am înființat un Studio Teatral.

4. În momentul acesta socotesc că viitorul va fi catastrofal. Nu vreau să generalizez, am o mare dorință de a lucra, dar mă izbesc mereu de mentalitățile unor directori de teatru care nu au un program coerent, care nu concep un repertoriu – totul petrecându-se aleatoriu. Rezultatul este această evidentă criză a teatrului românesc: cele câteva "evenimente" ale câtorva regizori români importanți nu înseamnă mare lucru. Într-o oglindă ciobită te poți vedea pe bucăți, dar impresia generală e proastă.

✓ Florin Antoniu – Regie Teatru, U.A.T.C. (clasa prof. univ. Cătălina Buzoianu, asist. univ. Felix Alexa)

1. Pentru că doresc să realizez spectacole care să-i bucure pe oameni.

2. În măsura în care am avut norocul să mă întâlnesc cu profesori ca doamna Cătălina Buzoianu sau domnul Dan Ițianu (și cu alții asemenea domniilor lor) de la care am putut învăța ce înseamnă sensibilitatea artistică, ce înseamnă să speculezi un context social, filosofic, politic, pentru a putea rezona cu publicul care va veni la spectacolul montat de tine.

3. Visul meu este să plec din Capitală și sper să iau concursul care se va da curând la teatrul din Oradea. Nu cred că Bucureștiul este locul cel mai fast pentru teatru, dovadă că în vremea din urmă au fost foarte puține spectacole remarcabile și foarte multe mediocre și submediocre. Și asta se întâmplă chiar și la Teatrul Național din București.

Nu am un angajament imediat. Vreau să-mi fac o strategie personală cu care să pomesc către Ardeal. Acolo cred că încă se mai face teatru cu credință.

4. Un singur ajutor aștept. De la bunul Dumnezeu.

✓ Mara Pașici – Regie Teatru, U.A.T.C. (clasa prof. univ. Cristian Hadjiculea)

1. Pentru că la șapte ani m-am îndrăgostit de doi regizori, Ion Popescu-Gopo și Tatiana Sireteanu; pentru că am făcut foarte multe lucruri – și vioară, și pian, și balet – și am considerat că toate acestea ar putea să mă ajute să devin regizor.

2. M-a pregătit mai ales prin faptul că mi-a oferit posibilitatea unor întâlniri – cu regizori, cu colegi ai mei actori –, făcându-mă să înțeleg ce înseamnă de fapt această profesie. Când am dat examen de admitere, mărturisesc, nu știam mai mult decât că regizorul trebuie să "dea indicații", iar toți ceilalți trebuie să asculte. Abia în școală am învățat cât de greu este să fii regizor.

3. Cred că oricare dintre posibilități constituie o șansă. Chiar vreau să plec în provincie și socotesc că orice fel de experiență e un pas înainte. Am mai multe proiecte. Unul ar fi pentru Mogoșoaia, pe care aș dori să-l realizez cu Tania Filip și Roxana Colceag. Se va realiza, poate, și un gând al meu la Teatrul Evreiesc de Stat.

4. În contextul actual, nu foarte fericit.

✓ Ilinca Dobrescu – Regie Teatru, Universitatea "Lucefărul" (clasa prof. Tudor Mărăscu)

1. Nu am dorit cu orice preț să ajung regizor. Aș fi vrut să fiu medic, dar în momentul în care mi-am testat posibilitățile (chiar psihice), mi-am dat seama că nu pot face față acestei profesii din cauza unei sensibilități exagerate la tot ce înseamnă durere fizică. Drept pentru care am încercat să fac o selecție a tuturor profesiilor care m-ar fi putut interesa, până mi-am dat seama că regia este ceea

ce mi s-ar potrivi cel mai bine. Așa că am început să merg la teatru și, cu încetul, a început să-mi placă tot mai mult.

2. Pentru mine, școala s-a învățat în jurul a trei sau patru personalități, respectiv profesorii mei: domnul Tudor Mărăscu, doamna Mihaela Tonitza și doamna Silvia Cucu. Practic, comunicarea cu domniile lor a însemnat adevărata școală. Pe urmă, asistând la repetițiile unor regizori, am învățat suficient cât să pot spune că s-a produs acea interferență necesară între teorie și practică.

3. Aș vrea să merg în alte orașe pentru că asta m-ar ajuta să capăt încredere în mine. Abia pe urmă aș încerca să bat la porțile teatrelor din București.

În teatru, nu. Am doar o propunere să lucrez în Radio.

4. Deocamdată turbure. Nu vreau să premeditez nimic; vreau să gândesc pozitiv, ca să-mi pot restructura permanent posibilitățile de adaptare. Am fost studentă și la Facultatea de Psihologie și vreau să reiau studiile și în acest domeniu. Poate că e bine să am două meserii. Pe de altă parte, cunoștințele din domeniul psihologiei mă pot ajuta enorm în teatru.

✓ Sorin Paler – Regie Teatru, Universitatea "Lucefărul" (clasa prof. Cătălina Buzoianu)

1. Este un vis din copilărie care s-a împlinit acum.

2. Școala m-a cizelat, m-a învățat să gândesc regizoral.

3. Sunt gata să practic această profesie oriunde și oricum, dar mă îndoiesc că există vreo posibilitate. Regia este strâns legată de aspectul financiar, or cultura, după cum știm, trece printr-o criză teribilă. Așa că va trebui să mă orientez, poate chiar să mă reprofilez.

Angajament? Da. La teatrul din Brașov, ca regizor tehnic.

4. Sumbrou.

✓ Oana Bojescu – Teatrologie, U.A.T.C.

1. Am optat pentru Teatrologie după ce am absolvit secția de Actorie a unei universități particulare. Cred că pregătirea de teatrológ îmi oferă posibilitatea de a lucra și de a obține beneficii materiale în domeniul teatral. Și, în paralel, pot să fac și actorie. Deci este o alegere foarte bună din toate punctele de vedere.

2. Studiile făcute în cadrul secției de Teatrologie a U.A.T.C. nu mi-au influențat personalitatea. Dar au constituit o

excelentă bază de pornire în activitatea de impresariat și management de care sunt interesată.

3. Doresc să lucrez în București sau în străinătate. De altfel, sunt deja implicată în activitatea unei firme de profil din domeniul privat.

4. Roz. În teatrul românesc, managementul și impresariatul artistic vor juca un rol extrem de important.

✓ Cristina Popescu, Teatrologie, U.A.T.C.:

1. Nu am vrut în mod special să fac Teatrologia. La 18 ani doream să devin actriță. Nu știam atunci mare lucru despre teatru, dar îmi plăcea și iubeam actorii. În scurt timp mi-am dat seama că, din decență, ar fi mai bine să rămân de partea cealaltă a rampei. Cum nu voiam să părăsesc domeniul, am fost sfătuită să încerc la Teatrologie. Trebuie să-i mulțumesc pentru acest îndemn doamnei profesoare Adriana Popovici.

2. Am intrat în școală cu multe speranțe, cu multe "goluri" de cunoștințe, cu multă energie și cu dorința de a munci. Din păcate, realitatea s-a dovedit a fi diferită de speranțele mele. E vina noastră, a programei de învățământ, a organizării școlii, a mentalităților... nu știu. Câte puțin din toate! Un lucru e sigur: cei patru ani de facultate nu au fost așa cum credeam eu că trebuie să fie. Totuși, trebuie să recunosc și ce am câștigat: mi s-au deschis niște orizonturi, am aflat lucruri noi pe care va trebui să le aprofundez prin lectură individuală. Am învățat ce înseamnă munca în echipă. În sfârșit, mi s-a confirmat că deseori viața e nedreaptă, dar, dacă îți păstrezi credința în ceea ce faci, mai devreme sau mai târziu reușești.

3. M-am născut în București, am crescut aici. Totuși nu sunt legată de Capitală. Simt că aș putea să mă adaptez oriunde. Toffler scria că în secolul următor vom deveni oameni "modulari". Adică având domiciliul peste tot și niciunde. Dacă mi se oferă un post care să mă intereseze, un salariu cel puțin decent și o casă de locuit, sunt gata să plec.

4. Din fericire eu am scăpat de goana disperată după un loc de muncă. Am avut șansa de a fi angajată la T.N.B., în cadrul nou-înființatului departament Marketing. Ziua de azi o am asigurată; ce va fi mâine, rămâne de văzut.

Anchetă realizată de
Marinela Tepuș,
Carmen Stanciu și Alina Mang